

Anna Todd

Surorile Spring

Traducere din engleză de Lorena Mihăeș

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Imagine coperta: iStock © princessmaro
Design copertă: Emma A. Van Deun

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Lorina Chițan
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TODD, ANNA

Surorile Spring / Anna Todd ; trad. engleză de Lorena Mihăeș. - București :
Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0684-4

I. Mihăeș, Lorena (trad.)

821.111

Titlul original: The Spring Girls
Autor: Anna Todd

Copyright © 2018 by Anna Todd
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
The author is represented by Wattpad.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0684-4

*Pentru toate „femeile în devenire“
care încearcă să-și dea seama
ce înseamnă să fii femeie;
sunt alături de voi, ca multe alte surori
de-ale voastre.*

1

meredith

— Crăciunul nu e Crăciun fără cadouri, decretă Jo de unde ședea pe covor.

Stătea la picioarele surorii ei mai mari, Meg. Părul lung și castaniu al lui Jo era ciufulit, ca de obicei. Ea era fiica mea cea puternică. Era singura dintre fetele mele care nu ținea baia ocupată la nesfârșit. Degetele ei delicate, cu oja neagră ciobită pe ele, trăgeau de marginile deșirate ale covorului afgan de sub picioarele ei încrucișate. Țesătura negru cu roșu lucrată de mână fusese cândva viu colorată și frumoasă și mi-am adus aminte când trimisese soțul meu covorul acasă, în Texas, de la fosta lui bază de la Kandahar, din Afganistan.

În cap, vocea aspră a liderului grupului de sprijin¹ al companiei soțului meu îmi aduce aminte să folosesc

¹ Family Readiness Group (FRG) — În Armata SUA, este o organizație formată din membrii familiilor, voluntari, soldați și civili asociați cu o anumită unitate. Sunt organizați de obicei în companii și batalioane și se află în responsabilitatea comandantului de unitate. (N.t.)

jargonul adecvat: de la *FOB*² din Kandahar. Cea mai mare bază avansată de operațiuni din Afganistan, ar fi adăugat neapărat Denise. Stătea tot timpul pe capul meu. Dacă mă gândeam mai bine, chiar făcuse niște comentarii legate de covor când l-am primit. A zis că soțul meu ar fi putut să-l trimită direct la bază și nu ar fi plătit taxe.

Dar lucrurile astea nu contau pentru fiicele mele. Din clipa în care sosise, se îndrăgostiseră de covor la fel ca mine. Când am deschis pachetul de la tatăl lor, care se afla de opt luni de zile în partea cealaltă a lumii, fetele — în special Jo — s-au bucurat că vor avea o asemenea comoară frumoasă și încărcată de cultură dintr-un loc atât de îndepărtat. Meg era încântată că aveam și noi acum un obiect artizanal extravagant în casa noastră simplă. Era cea mai materialistă dintre fete, dar am știut mereu că, dacă încercam s-o învăț ce trebuie, își va folosi dragostea pentru obiectele lucitoare să facă ceva magic și important cu viața ei. Amy era prea mică să-i pese cu adevărat de covor, iar Beth, bineînțeles, știuse dinainte că urma să vină covorul, pentru că tatăl ei știa că este singura fată Spring care putea să țină un secret. Plus că, din punct de vedere practic, de vreme ce Beth făcea cursurile acasă, Frank știa că putea să fie cu ochii în patru când o să sosească. Mai târziu mi-a explicat că a vrut să trimită pachetul direct ca să ne facă o surpriză și să nu ne oblige să ne ducem după el la bază. Nu sunt sigură că Denise ar fi înțeles, dacă i-aș fi spus.

În ultima vreme, covorul nostru frumos nu prea mai era frumos. Pantofii murdari și greutatea trupurilor îl

² Forward operating base (FOB) — bază operațională avansată, în general o bază militară utilizată pentru operațiuni de sprijin tactic, uneori folosită pentru perioade mai lungi în teatre de război. (*N.r.*)

deterioraseră, iar culorile deveniseră un maroniu-murdar pe care încercasem din rășputeri să îl curăț, însă culoarea nu își mai revenea.

Dar, cu toate astea, îl iubeam la fel de mult.

— Ar trebui să ningă în New Orleans. Asta înseamnă Crăciun pentru mine, zise Meg, trecându-și degetele prin părul castaniu.

Îi crescuse până la umeri și o instruisese pe Jo cum să i-l nuanțeze astfel încât să pară că are vârfulurile blonde și rădăcinile închise la culoare. Era atât de frig în anul acela, că drumurile erau acoperite cu gheață și bulevardul principal din oraș era blocat aproape în fiecare zi de câte un accident. Indicatorul din fața bazei care ținea evidența numărului de zile fără accidente mortale pe șosele ajungea la zero în fiecare zi în loc de fiecare săptămână. Cel mai mare număr de zile fără morți pe șosele pe care l-a indicat vreodată semnul de la Fort Hood era de 62.

În dimineața aceea nu era atât de frig cum spuseseră cei de la Channel 45 că va fi. Mă întrebam dacă sora mea va reuși să ajungă la noi sau dacă se va folosi cumva de vreme drept scuză să nu vină. Ea avea mereu scuze. Soțul ei era detașat împreună cu al meu, iar rufele lor murdare fuseseră spălate în văzul tuturor, începând cu glumele pe care le făcuse el în fața unui grup de soldați pe seama greutății ei și sfârșind cu faptul că se culcase luna trecută cu o doctoriță.

— A sunat cumva mătușa Hannah? le-am întrebat pe fete.

Doar Beth s-a uitat la mine, zicând:

— Nu.

De când se mutase la Fort Cyprus cu o vară în urmă, Hannah fusese logodită de două ori, se măritase o dată și

urma să divorțeze în curând. O iubeam pe sora mea mai mică, dar n-aș putea spune că am fost supărată când, în urmă cu câteva luni, se mutase mai aproape de oraș. Se angajase ca barmaniță pe Bourbon Street, la un băruleț pe nume Spirits, unde se serveau cocktailuri în cranii luminate și unde făceau niște sendvișuri *po' boy* delicioase. Era bună de barmaniță.

— Vine pe la noi? întrebă Jo de pe podea.

M-am uitat la Jo, în ochii ei de culoarea ciocolatei cu lapte.

— Nu știi sigur. O s-o sun mai încolo.

Amy scoase un *hmm* și se uită fix la televizorul oprit.

Nu voiam să discut cu fetele mele chestiuni de adulți. Voiam să-și păstreze inocența cât de mult posibil, dar să fie și foarte conștiente în același timp. Le vorbeam despre lucrurile care se petreceau în jur. Vorbeam cu ele despre evenimentele curente, despre războiul din jurul nostru. Încercam să le explic pericolele, dar și bucuriile vieții de femeie, însă, pe măsură ce creșteau, devenea din ce în ce mai greu. A trebuit să le explic că lucrurile erau mai simple pentru băieții și bărbații din jurul lor, adesea fără vreun motiv bine întemeiat. A trebuit să le învăț să se apere dacă vreunul dintre acei băieți sau bărbați încerca să le facă rău. Să am patru fete cu vârste între 12 și 19 ani nu era doar cea mai grea slujbă pe care o avusesem vreodată, dar era și cel mai important lucru pe care urma să-l fac vreodată. Moștenirea mea nu urma să fie cea de soție de militar; ci faptul că am crescut patru femei de încredere, responsabile și capabile, pregătite să pășească în lume.

Aveam un puternic sentiment al datoriei; mai mult decât orice pe lumea asta, voiam să-și poarte tăria de caracter cu mândrie și bunătatea în văzul lumii.

Meg era prințesa familiei. Era copilul nostru minune ce ne fusese dat după două eșecuri dureroase și devastatoare. Își făcuse intrarea în lume într-o seară de Sfântul Valentin. Și nu că atunci când se întâmplase eram ieșită cu Frank la vreo cină romantică, sorbind merlot Yellow Tail de zece dolari paharul. De fapt, Frank era la birou și încerca din răspuțeri să rămână treaz. Din oră în oră, trebuia să facă un tur al barăcilor din spatele clădirii. Părea că era mereu desemnat să facă turul barăcilor. (TB, cum scria Denise.)

Ura să facă asta, la fel și fetele, dar armata îi cerea s-o facă o dată pe lună. În noaptea aceea, a trebuit să sun de patru ori la birou până să îmi răspundă, în final, cineva și să mi-l dea pe soțul meu. A ajuns acasă când durerile deveniseră insuportabile și am urcat imediat în mașină. Am zis că o să se nască chiar acolo, în mașina noastră Chevy Lumina din 1990. Cu ochii ațintiți pe zarurile pufoase ce atârnav de oglinda retrovizoare, numărăm în timp ce acestea se mișcau înainte și înapoi, înainte și înapoi, și încercam să nu simt mirosul slab al țigărilor Marlboro pe care Frank le fuma în mașină înainte să aflăm că vom avea un copil. Frank mă ținea de mână și îmi spunea glume și m-a făcut să râd atât de tare, că îmi dăduseră lacrimile și abia mă puteam abține să nu mă scap pe husa neagră pufoasă de pe scaun. Ne simțeam tare bine împreună pe vremea aia.

Când am ajuns la spital, intrasem de prea mult timp în travaliu ca să mai poată să îmi facă anestezie epidurală, așa că, atunci când Meg a venit pe lume țipând în salonul de spital, tot ce am putut face a fost să țip și eu. Dar asta nu a fost decât o noapte, un moment. Ceva s-a schimbat profund în mine când am devenit mamă; am

simțit că părțile dispersate ale vieții mele se adună la loc și am știut că am un rol nou.

A urmat Jo, însă nașterea ei mi-a lăsat urme pe corp. Era așezată invers și a refuzat să-și întoarcă trupușorul încăpățânat în direcția bună, așa că doctorul a trebuit să mă programeze la cezariană.

Cu Beth a fost simplu, doar 30 de minute de împins. Nașterea ei a fost calmă ca ea și a acceptat mai repede decât celelalte să o pun la sân.

Ultima, micuța Amy cea neplanificată, ne-a luat prin surprindere într-o zi de marți de taco, când mi-am dat seama că stomacului meu nu-i mai place taco, deși restului corpului îi plăcea. După Amy, l-am rugat pe doctor să se asigure că nu mai urmau și alte surprize.

Amy era la fel de focoasă ca mâncarea picantă după care poftisem când îmi creștea în pântec și m-am uitat acum la ea, apoi la celelalte fete ale mele. Preț de câteva minute, nimeni n-a zis nimic, iar eu mi-am imaginat, doar pentru câteva clipe, că Frank era acolo, stând în vechiul fotoliu pe care îl aveam încă de pe vremea primului nostru apartament. Mi-l imaginam cântând după melodia de la radio. Îi plăcea să cânte și să danseze, chiar dacă habar nu avea de niciuna dintre ele.

— Am văzut pe internet că liceul White Rock a tăiat iar programul de muzică pentru elevi, zise Beth, trezindu-mă la realitate.

— Pe bune? întrebă Meg.

— Da. E nașpa pentru elevi. Și așa era aproape inexistent, iar acum a dispărut cu desăvârșire, fără instrumente noi, fără excursii de documentare. Nimic.

— Chiar așa? răbufni Jo. Mă duc direct la biroul doamnei Witt. Ce rahat că...

— Josephine, ai grijă cum vorbești, am zis, cu ochii pe Amy.

Jo vorbea mereu urât, oricât de mult pretindea că încearcă să se abțină. Având în vedere că avea 17 ani, nu prea știam ce să fac.

— Scuze, Meredith.

Dintr-un motiv care îmi scăpa, începuse, de asemenea, să îmi zică pe numele mic.

În partea cealaltă a camerei, telefonul sună de unde era pus la încărcat, iar Amy se repezi să răspundă.

— Ce număr afișează? am întreat.

Amy se aplecă și își îngustă ochii.

— ... Ceva cu bancă. Fort Cyprus National Bank.

Mi s-a oprit respirația. În Ajunul Crăciunului? Serios? Banca respectivă era deja suficient de coruptă, căci cerea dobânzi uriașe și avea un marketing dubios. Se știa că plasează angajate drăguțe la intrările în PX³ și Walmart ca să-i atragă pe militari să-și deschidă conturi, zâmbindu-le și promițându-le depozite directe garantate de Armată.

— Lasă-l să sune, i-am spus.

Amy încuviință și opri sonorul. Se uită la luminița roșie până se opri din clipit și apoi întrebă:

— Cine sună de la bancă?

Am pornit televizorul.

— La ce film ne uităm? întrebă Meg. Cred...

Își trecu unghiile făcute peste raftul cu DVD-uri de la picioarele ei și bătu cu degetul în unul.

— Ce ziceți de *Avertizarea*?

Îi eram recunoscătoare lui Meg că schimbase subiectul. Meg se pricepea întotdeauna să citească starea de

³ Magazin de desfacere al Armatei americane. (N.t.)

spirit dintr-o încăpere și să construiască și să dezvolte povești veridice prin care să distragă atenția cuiva, să-l farmece sau să-l lase fără replică.

— Urăsc *Avertizarea*, se smiorcăi Amy și se uită la mine, implorându-mă.

Nu era deloc amuzant când Meg o îmbrăca pe Jo ca pe fata din fântână din film. Nu râdeam deloc. Bine, poate puțin, dar tot eram supărată pe fiica mea cea mare că-și teroriza sora mai mică.

— Serios?

Vocea lui Jo avea ceva înspăimântător, ca și cum încerca să o sperie pe cea mică. Jo se întinse să o gâdile pe Amy, dar Amy se trase într-o parte.

— Te rog, mami, spune-i lui Meg că nu ne uităm la *Avertizarea!*

Meg mă trase de pantaloni.

— Atunci la *Cheia schelet?* sugeră Beth.

Era filmul ei preferat. Beth iubea filmele cu Kate Hudson, iar faptul că locuiam chiar lângă New Orleans făcea ca filmul să fie chiar și mai special.

— Jo, la ce vrei să te uiți? am întrebat.

Jo se duse la standul cu DVD-uri, făcând-o pe Amy să scoată un strigăt de durere când îi puse genunchiul pe degetele de la picioare.

— *Coșmarul de la cabană* sau...

Luă *Interviu cu un vampir*.

Mi se părea că sunt o mamă *cool* când fetelor mele le plăceau filmele cu care crescusem eu. De mai bine de 20 de ani, *Interviu cu un vampir* era filmul meu favorit. Până în ziua de azi, Anne Rice e singurul autor pe care l-am citit în întregime.

Meg zise încet:

— Filmul ăsta îmi aduce aminte de River...

Simpla rostire a numelui aceluia băiat îmi făcu inima să bată cu putere, dar, din fericire, înclinația fetelor mele pentru dramă îmi distrase atenția. Amy se ridică în picioare, smulse filmul din mâinile lui Jo și îl aruncă sub bradul de Crăciun. Jo strigă la ea indignată, iar Meg îi trimise un sărut lui Amy.

— Sună John, strigă Meg și dispăru din cameră chiar înainte să apuce să-i sune telefonul.

— Rămâne *Coșmarul de la cabană*, zise Jo și luă telecomanda de pe masă.

În timp ce Jo butona DVD playerul, Amy fugi la baie, iar Beth dispăru în bucătărie. Se făcu liniște în casă, nu se auzea decât bipăitul cuptorului cu microunde, apoi un zumzet încet de la ce pregătea Beth acolo. Casa noastră nu era de obicei atât de liniștită. Când Frank era acasă, se auzea mereu muzică sau râsetele lui, uneori cânta...

Dar tăcerea nu avea să dureze mult și nici nu eram sigură că doream să dureze, însă mă bucuram de ea atât cât dura. Am închis ochii și curând am auzit pocniturile de pop-corn și mirosul desfătător de unt.

Jo stătea cu picioarele încrucișate lângă televizor, uitându-se în jos la șosetele cu desene de acadele pe ele. Unui străin, Jo i s-ar fi părut tristă, cu buzele țuguiate și ochii triști, dar eu știam că e doar calmă. Părea că se gândește la ceva important și aș fi vrut să pot să-i citesc gândurile, să-i iau o parte din greutate de pe umeri. Nu mai voiam să fie liniște.

— Cum merge cu scrisul? am întrebat-o.

Nu prea mai petreceam mult timp singură cu Jo acum, că își luase o slujbă care părea că-i place, de vreme ce petrecea atât de mult timp acolo.

Jo dădu din umeri.

— Bine, cred.

Își trecu palmele peste obraji și mă privi.

— Cred că bine. Cred că foarte bine.

Schiță un zâmbet timid și își acoperi gura.

— Aproape c-am terminat. Să folosesc numele meu real?

— Dacă vrei. Ai putea să folosești și numele meu de față.

Când pot să-l citesc?

Zâmbetul îi dispăru chiar mai repede decât apăruse.

— Sau mai bine nu.

Am zâmbit ca să-i arăt că nu eram supărată. Înțelegeam de ce nu voia să-i citesc încă articolul. Asta mă durea puțin, bineînțeles, dar știam că avea motivele ei și nu doream să o prezez prea tare.

— Ai putea să i-l trimiți lui tati, i-am sugerat.

Se gândi o secundă.

— Crezi că are timp? Nu vreau să-l distrag.

Uneori îmi părea prea matură.

Ușa de la baie se deschise și Amy se întoarse în cameră cu pătura din dormitor după ea. Părinții mi-o dăduseră la petrecerea de dinaintea nașterii ei, dar acum era uzată, iar peticele colorate din care era făcută erau cam ponosite.

Amy, cu părul ei blond și obsesia pentru luciul de buze, încerca să crească prea repede. Voia, mai mult decât orice, să fie precum surorile ei mai mari, dar era doar sora mai mică tipică. Și sora mea fusese la fel, se ținea mereu scai după mine și încerca să fie egala mea. Amy era acum în clasa a șaptea, care părea să fie cea mai grea dintre toate. Nu îmi aduceam aminte prea multe despre clasa mea a șaptea, deci bănuiesc că nu fusese prea grea pentru mine. Clasa a noua, însă — ei, pe *asta* chiar mi-o aminteam.

Jo o necăjea pe Amy, avertizând-o că ar trebui să înceapă să se pregătească de liceu acum. Dar Amy era la vârsta aceea critică la care credea că le știe pe toate. Iar din punct de vedere fizic se afla într-o etapă dizgrațioasă, când încă nu era complet dezvoltată. Obraznicele din clasa ei râdeau de silueta ei osoasă și de faptul că nu-i venise menstruația. Nu mai departe de săptămâna trecută, Amy venise acasă și mă întrebasese dacă putea să se radă pe picioare. Conform regulii mele, fetele se puteau rade pe picioare după ce le venea menstruația, dar, când i-am zis asta lui Amy, s-a pus pe plâns și s-a dus în baie. Nu știu de unde scosesem regula, probabil de la maică-mea, dar, având în vedere cât de mult o afectase pe Amy, am ajutat-o chiar în ziua aceea să se radă pe picioare.

Meg nu era doar cea mai mare, era și adjuncta mea în casa pe care o primiserăm de la stat. Uneori era simplu să ne prefacem că era casa noastră, până când se întâmpla ceva, cum ar fi să primim o amendă pentru că iarba din față era prea mare. Mă uitam pe fereastră când văzusem un bărbat în curtea din față, aplecat și măsurând iarba. Când am ieșit la el, s-a întors repede la mașină, dar nu înainte de a-mi da o amendă. Se pare că cei de la spațiul locativ nu aveau nimic mai bun de făcut decât să măsoare iarba oamenilor.

Speram ca într-o bună zi să putem să ne cumpărăm propria noastră casă, poate după ce se pensiona Frank. Nu știam în ce stat ne vom stabili după ce termina cu armata, dar undeva în mijlocul pustietății, în New England, mi se părea drăguț. Însă Frank vorbea adesea despre un orașel liniștit, pe malul oceanului, unde puteai să porți șlapi toată ziua. Evident că mai depindea și de unde se vor duce

fetele în final. Amy mai avea de stat pe acasă încă șase ani, iar Beth... ei bine, Beth nu știu dacă va dori vreodată să plece, dar asta nu era o problemă.

Beth aduse două castroane cu pop-corn și toată lumea se așeză confortabil în camera noastră mică. Eu stăteam în fotoliul lui Frank, Amy ședea lângă Beth, iar Meg se așeză în capătul celălalt al canapelei; Jo era pe podea, lângă televizor.

— Toată lumea e gata? întrebă Jo și dădu drumul înainte să răspundă cineva.

În timp ce filmul începea, m-am gândit din nou cât de repede crescuseră fetele. S-ar putea să fie ultimul Crăciun petrecut împreună. Anul viitor, Meg va fi, cel mai probabil, cu familia lui John Brooke în Florida sau unde era casa lor de vacanță. Uneori nu mai puteam ține șirul. Nu că Meg avusese o tonă de iubiți, dar avusese, totuși, câțiva. Spre deosebire de mama, eu eram cu ochii pe fetele și pe băieții cu care veneau acasă, deși până acum asta însemnase să stau cu ochii doar pe Meg. Pe Frank îl interesa chiar mai mult decât pe mine, dar știam din proprie experiență că, dacă eram prea protectoare cu fetele, ar fi fost mai rău decât să mă asigur că le educam în privința iubiților și a relațiilor.

Când Meg avea 16 ani, o dusesem la un control ginecologic, lucru care o făcuse pe mama să-mi țină o predică neplăcută.

Nu era ea chiar persoana potrivită să dea sfaturi: făcuse doi copii înainte să împlinească 21 de ani.

Telefonul fix sună din nou, iar Jo se aplecă și îl închise.

Apoi sună telefonul lui Meg, o melodie pop pe care Amy începu imediat să o imite.

- Ce-ți e și cu tehnologia asta, comentă Jo de pe podea.
- E doamna King, oftă Meg și se ridică în picioare.

Jo luă telecomanda și opri filmul. Meg dispăru în bucătărie.

Amy se așează în locul lui Meg, deși știa că va trebui să treacă la locul ei când se va întoarce aceasta.

— Sunt prea mică să muncesc, dar, când o să am vârsta să pot, o să găesc ceva mai bun decât un magazin de cafea sau unul de cosmetice.

— Ești îngrozitoare, zise Jo.

— Ești îngrozitoare, o imită Amy cu o voce care semăna bine cu a lui Jo.

Pentru că era cea mai mică, lui Amy îi plăcea să scoată în evidență defectele surorilor ei de câte ori i se ivea ocazia. Bănuiesc că încrederea ei de sine avea de suferit pentru că era dominată de trei surori mai mari pe care, în felul ei, le admira. Dragostea de surori e o chestiune cu dus și întors, pentru că le iubea pe surorile ei mai mult decât orice, dar, în același timp, era geloasă pe aproape tot ce aveau ele. Pe șoldurile late ale lui Meg, pe încrederea în sine a lui Jo, pe dibăcia lui Beth de a găti orice, oricând...

Când Meg se întoarse în sufragerie, Jo reporni filmul.

— Te-a plătit? întrebă Beth, parcă citindu-mi gândurile.

Nu mă deranja că Meg lucra pentru doamna King, chiar dacă aceasta mă intimidă cu casa ei enormă și cu câinii ei pitici de rasă. Nu îl cunoscusem niciodată pe domnul King, dar îi văzusem pe cei trei copii ai lor în câteva ocazii. Meg chiar avusese ceva cu Shia, băiatul lor, și înțelegeam de ce. Era drăguț, inimos și plin de pasiune. Îmi ziceam că, dacă există un bărbat pe măsura lui Meg, acela era Shia. Nu știu prea multe despre ce se

întâmplase între ei, dar mă gândeam că, dacă Meg ar fi dorit, mi-ar fi spus.

Meg dădu din umeri.

— Încă nu. Nu știu de ce.

Jo își dădu ochii peste cap și ridică mâinile în aer. Meg se holbă la ea în loc de răspuns.

— Dar n-ai întrebat-o? am zis eu.

— Ba da. Dar e prea ocupată.

— Cu ce? Cu petrecherile?

Meg oftă.

— Nu.

Clătină din cap spre mine.

— E din cauza sărbătorilor — de asta-i ocupată.

— Sunt surprinsă că nu te deranjează. Credeam că ești mai dură de atât, zise Jo.

— *Sunt.*

— Da, e. Dar nu ești la fel de dură ca Jo, totuși — Jo e dură ca un băiat! râse Amy.

Jo sări în picioare.

— Ce ai zis?

Am oftat din fotoliu.

— Amy.

I-am rostit numele suficient de aspru ca să se uite la mine.

— Ce am vorbit noi despre asta?

Nu aveam de gând să tolerez așa ceva la noi în casă. Fetele n-aveau decât să se îmbrace cum doreau ele.

— Am zis că *te porți* ca un băiat.

Amy se ridică în șezut pe canapea, parând încercarea lui Meg de a o lua pe genunchi. Știam că, dacă lucrurile se înfierbântă prea tare, va trebui să intervin, dar voiam să le las pe fete să încerce să rezolve situația singure. La

fel ca Meg cu doamna King, deși tupeul femeii de a nu plăti munca onestă mă scotea din sărite.

— Și ce înseamnă asta, de fapt, Amy? Pentru că nu e adevărat că băieții sunt mai puternici decât fetele!

Jo vorbea răspicat, arătând prin aer semnele citării.

— Duritatea n-are nicio legătură cu băieții. Dacă e ceva...

— Nu e adevărat! Poți să ridici aceeași greutate ca un băiat? o provocă Amy.

— Doar *nu* vorbești serios, zise Jo, fără inflexiuni în voce.

Meg cuprinse umerii firavi ai lui Amy și își apăsă unghiile înflorate în cămașa de noapte de un albastru azuriu a surorii ei. Amy pufni încăpățânată, dar se lăsă în jos și o lăsă pe Meg să se joace în părul ei.

Jo aștepta cu mâinile în șold.

Filmul rula în fundal.

— Hai să ne bucurăm de vacanța de iarnă. E mai bine decât să stăm la ora de matematică, nu? întrebă Beth.

Scumpa mea Beth încerca mereu să aplaneze lucrurile. Semăna cel mai mult cu Frank în privința asta. Jo îi moștenea pasiunea pentru politic și social, dar Beth era cea care empatiza cel mai mult.

Beth și Jo se uitară una la alta câteva momente înainte ca Jo să se așeze în tăcere pe podea.

Însă nu peste mult timp, Amy reluă subiectul ei preferat din ultimele zile.

— Nu-i mult mai bine ca la ora de matematică. Nu e corect. Nu înțelegi că toate fetele din școală o să vină cu haine noi, cu telefoane noi, cu pantofi noi.

Enumeră toate aceste lucruri pe degete și ridică telefonul în aer.

— Și sub bradul nostru n-a fost niciun cadou.